

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 4. maj 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2009-730-1050
Dok.: RAJ41474

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 37 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Ungdomskriminalitet) (L 164), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 21. april 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karen Hækkerup (S).

Lars Barfoed

/

Anne Kristine Axelsson

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 37 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Ungdomskriminalitet) (L 164):

”Ministeren bedes oplyse om eksempler på ting der er ulovlige, men hvor det ikke er meningen at folk skal straffes for at have forbrudt sig mod loven.”

Svar:

Strafansvar kan i dansk ret pålægges en person, såfremt den pågældende ved sin adfærd realiserer indholdet af en strafbelagt bestemmelse, såfremt adfærden kan tilregnes den pågældende person, og såfremt strafansvar ikke er udelukket på grund af objektive eller subjektive straffrihedsgrunde.

I særlige tilfælde kan der opstå en situation, hvor en persons handlinger eller adfærd sprogligt er omfattet af en straffebestemmelse, men samtidig er så atypisk i forhold til det, som ønskes kriminaliseret, at det ud fra en mere formålsorienteret fortolkning af bestemmelsen ville være urimeligt at bedømme det pågældende forhold som strafbart. I sådanne tilfælde, som i den juridiske litteratur benævnes materiel atypicitet, vil den pågældende person ikke blive pålagt et strafansvar.

Som eksempel kan nævnes Vestre Landsrets dom af 20. august 1963 (U1963.1029V), hvor en 16-årig dreng, der uden tilladelse havde lånt sin fars bil, blev frifundet for brugstyveri efter straffelovens § 293, stk. 1, da det ikke kunne antages, at straffelovens § 293, stk. 1, havde tilsigtet at gøre et forhold som det foreliggende strafbart.

Udover området for materiel atypicitet kan der være tilfælde, hvor en adfærd objektivt set er omfattet af en straffebestemmelse, men hvor adfærden ligger langt fra det kerneområde, som lovgiver har ønsket skulle være strafbart. I sådanne tilfælde kan anklagemyndigheden anvende tiltalefrafald på forholdet.

Som eksempel herpå kan nævnes situationen, hvor en 14-årig har frivilligt samleje med en 15-årig kæreste. Der henvises herom til besvarelsen af spørgsmål 9 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget.

Der henvises til ”Det strafferetlige legalitetsprincip – hjemmel og fortolkning” af Trine Baumbach, s. 453 ff, 1. udgave, Jurist- og Økonom-

forbundets Forlag 2008, "Strafansvar" af Vagn Greve og Jørn Vestergaard, s. 154, 4. reviderede udgave, Jurist – og Økonomforbundets Forlag 2002 samt "Strafferet i Ansvar" af Gorm Toftegaard Nielsen, s. 42-43, 1. udgave, Christian Ejlers' Forlag 2001.